

единъ високъ хълмъ, изкачва се на него и гледа, гледа на дължъ и на ширъ: на една страна село, на друга — село, а желѣзни стълпове никждѣ. Замисля се Тарасъ: Не, днесъ съмъ тукъ, а утрѣ ще взема сестрицата си и хайде на другата страна. На другата сутрина го направилъ, но, за щастие, ги срѣщнатъ селяни отъ тѣхното село, познаватъ ги и ги връщатъ назадъ.

Когато станалъ на десетъ години, майка му умира и Тарасъ скоро остава подъ грижитѣ на мащеха си, която не могла да обикне подвижното и живо момче. Бащата го дава на „училище“, при нѣкой си попъ, който биялъ немилостиво. Въпрѣки боя, малкиятъ ученикъ бързо усвоявалъ науката си, но скоро умира бащата и тя се прѣкъсва. Бащата позналъ своя синъ добръ. Прѣди да умре, той разпрѣдѣлилъ малкия си имотъ, като казалъ: „А на Тараса не оставямъ нищо; нему нищо му не трѣбва: той ще стане необикновенъ човѣкъ: отъ него ще излѣзе или нѣщо велико, или — нехранимайка“. Слѣдъ неговата смъртъ, майката натирва момчето да пасе селскитѣ свине и телета. Съ коматъ черъ хлѣбъ въ торбата и съ тояга въ ржка, то по цѣлъ день обикаля степнитѣ хълмове: качи се на самия връхъ, легне въ трѣвата, облакти глава и дълго гледа въ синята далнина . . . Тия родни картини силно се запечатали въ попивната дѣтска душа.

Но ето, настава зима пакъ и малкиятъ Тарасъ остава пакъ безъ работа. Мащехата не може да го търпи тѣй; за да го прѣмахне отъ очитѣ си, тя го дава при единъ дяконъ на „учение“, ала дяконътъ билъ день таврязъ, десетъ дни пиянъ и „учението“ не провървѣло. Тарасъ не можалъ да из-